

SGAE: innocents?

Sr. Director:

Gerard Guiu, a la seua secció *Ave Lleida* publicada a SEGRE el 15 de febrer, es fa unes preguntes que deixa sense resposta sobre algunes actuacions de la SGAE i, encara que afirma que no defensa aquest organisme, el seu escrit està més del seu costat que dels músics als quals diu defensar la SGAE o dels milions d'usuaris de la música.

Guiu, que potser per deformació professional tendeix a estar pròxim als que ostenten el poder, es pregunta si és ètic cobrar 95 euros a un institut de la Catalunya perquè els seus alumnes representen les *Bodas de Sangre* de García Lorca, o si ho és cobrar a les perquerues per posar la ràdio o en un concert solidari. Oblida els bars, als quals exigeix diners per la música que sona als teleenotícies. No dona resposta, però obviament aquesta no pot ser cap altra que el no. No és ètic, o almenys a mi no m'ho sembla.

En aquest tema de la SGAE i els drets de la propietat intel·lectual, com en tantes coses en la vida, ni tot és blanc ni tot és negre. Hi ha múltiples gammes de grisos. No es tracta, com afirma, que no vulguem pagar impostos ni que infravalorem el dret a l'esmentada propietat intel·lectual. La SGAE ha de defensar aquests drets i vetllar pels seus membres, faltaria més. Però una cosa és aquesta defensa i una altra de molt diferent la rapinya recaptadora, aquesta temptació fàcil en què cauen administracions i els que tenen la clau de la caixa. La gent no va a la perqueria a escoltar la ràdio. A més, emissors de ràdio i de televisió ja paguen aquest impost per emetre música. O és que ara cal pagar més d'una vegada pel mateix? No crec que sigui constitucional.

No ens enganyem. Com en aquella pel·lícula *¿Por qué lo llaman amor cuando quieren decir sexo?*, en aquest cas es tracta de ¿per què li diuen defensa de la cultura quan volen dir defensa del nostre negoci?, del de les discogràfiques, és clar. És obvi que s'ha modificat el repartiment del pastís i que, al nou escenari, les discogràfiques hi surten perdent i ara recullen el que van sembrar, un pèssim servei als seus clients, els compradors de música, als quals han maltractat sistemàticament. Quan hi havia cassets, els fabricaven d'un material tan pèssim que no era estrany que les cintes perdessin qualitat al cap de poques passades. Amb els vinils, no calia res més que comparar els *made in Spain* amb els que compràvem d'importació, que pesaven molt més. I com més pes, millor qualitat de so. Sense oblidar que les caràctules, llibrets d'informació i altres detalls, brillaven per la seua absència. Ens venien només la música

LA CARTA DEL DIA

Mariano Mariano

SR. DIRECTOR:

Com diria un conegut humorista: "Jo no sóc militant del PP, però he llegit molt sobre el tema." I és clar, després d'haver llegit molt i molt em vénen ganes de donar la meua humil i curta opinió sobre la figura d'aquest líder indiscutible del segle XXI que és Mariano Rajoy, un polític que creu que el 38% és "la immensa majoria dels espanyols".

L'any 2002, l'aleshores vicepresident primer del Govern, amb un president de la Xunta i ministres de Foment caçant perdus, i davant un desastre ecològic sense precedents a Galícia, va ser capaç de dir que del *Prestige* tan sols sortien uns "filets de plastilina" sense importància.

Periòdicament (més o menys cada quatre anys), aquest líder carismàtic té visions. Veu una nena que per culpa dels separatistes catalans mai podrà convidar les seves amigues a un berenar a la piscina de la Moraleja.

De tant en tant, i emulant al seu amic Trillo, te lapsus mentals i confon ETA amb una gran nació. És capaç també, ajudat pels seus exàmic Aznar, Zaplana, Acebes i amb la inestimable col·laboració del director del diari

més conegut del món mundial, de crear i mantenir durant tres anys una esperpèntica i patètica teoria de la conspiració.

I l'any 2003, abans de passar a la *crispa-posició*, no va tenir cap mirament a donar suport a una guerra, en la qual ja han mort més de 700.000 persones. El motiu? Trobar unes armes de destrucció massiva que posteriorment s'han demostrat totalment inexistents.

Personalment, crec que el que hauria de ser l'alternativa de Govern, de mirada erràtica i amb un parlar una mica de sobretaula amb el polvoró encara a la boca, pot ser encara més perillós que el seu amic Camps a la secció jove d'El Corte Inglés.

Per això, des d'aquestes *constructives i despassionades* línies, m'agradaria donar un consell totalment gratuït a tots els militants i simpatitzants del PP. De res. A les properes eleccions facin un exercici de coherència mental, siguin, encara que només per una vegada, intel·ligents i no votin el Mariano, però si us plau, tampoc no cal que s'esforcin a trobar-li una alternativa (Arenas, Espe), simplement votin en blanc.

JORDI RAMON SOLÉ I DOMINGO

ca i a això van acostumar els seus clients.

Si la SGAE defensés els músics, més enllà del cobrament de dividendes, ho hauria de fer per evitar la firma de contractes lleonins, que converteixen els creadors en esclaus de les discogràfiques. O haurien de vetllar perquè als punts de venda hi hagués el material que vol el client, però no és així. On compro el *Schoolboys in Disgrace* que els Kinks van editar el 1976?, o per extensió, on aconseguixo els sis discos que els Kinks van editar entre el 1971 i el 1976 amb RCA i que la mateixa discogràfica va maltractar? On aconseguixo el *Green is Blues* que Al Green va gravar el 1969?

Menció a part mereixen els títols descatalogats. Si a la indústria ja no els interessien i ni els reediten ni els posen a disposició dels clients, quin problema hi ha que me'ls descarregui? I si les descàrregues perjudiquen tant els músics, ¿per què milers de grups de tot el món els pugem a una pàgina com Jamendo, on les descàrregues són lliures? El que diem, ni tot blanc ni tot negre. Les descàrregues s'han de regular, però una vegada més, les nostres autoritats, al no saber com fer-ho, cauen en la temptació de prohibir-ho tot. Ni és just que un disc acabat de sortir te'l puguis descarregar impunement, ni ho és que discos de fa 30 anys es vinguin al preu d'una novetata. El fàcil és culpar el pirata, però fer els ulls grossos amb el corsari.

JOSÉ CARLOS MONGE. PERIODISTA

En el comiat d'un funcionari

Sr. Director:

El passat dijous dia 4, a Sort (Pallars Sobirà), els Agents Rurals vàrem acomiadar Josep Ramon Camí, topògraf de l'Administració. Un home enamorat de la seva feina i de les nostres comarques, on ha desenvolupat la seva vida professional.

Bona persona i bon treballador al servei de la societat, com ens recordava sovint que ho érem tots per la nostra condició de funcionaris. Ara que està ben vist que se'ns posi a la picota de l'opinió pública pels nostres suposats privilegis, també estaria bé que la societat fos coneixedora de la gran quantitat de treballadors que, com en

Josep Ramon, porten a terme la seva callada, constant i fructífera feina al servei de tots, amb el gust i la satisfacció de la feina ben feta i sense cobrar els sous que sí que tenen els nostres polítics pel fet de tindre el carnet del partit que pertoquei.

Desitgem a en Josep Ramon èxit, que de ben segur el tindrà en els projectes que l'il·lusionen, i que gaudeixi d'una llarga jubilació. Hem perdut el company, però conservem per sempre l'amic.

ELS TEUS COMPANYYS I AMICS

Festa de l'Aigua

Sr. Director:

Fa pocs dies, Almacelles va celebrar el centenari de l'arribada de l'aigua a la població i els que com jo ja tenim uns quants anys hem pogut veure com ha anat evolucionant la festa. Recordo que la padrina, any rere any, ens explicava com va arribar l'aigua pel canal i el feliços que van ser al poder-se remullar a la seua.

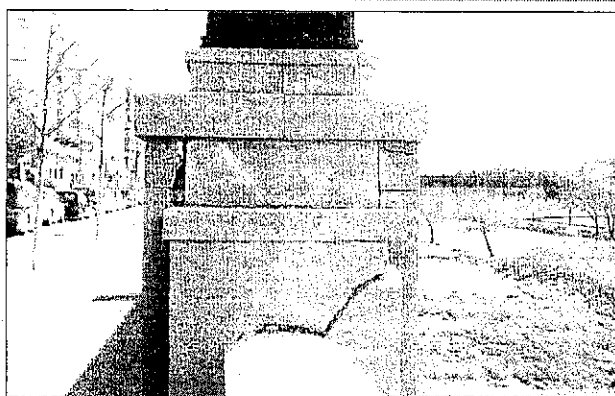
I hi va haver uns anys que la festa va decaure. Si no recordo malament, va ser als voltants del 1955, que el secretari de la Cooperativa del Camp, Jaume Oriach Reñé, va proposar a la junta, i es va aprovar, que la Festa de la Cooperativa se celebrés també el 2 de març. Va ser aleshores que la festa va començar a tenir renom a la comarca i es va estendre a tot el país. Era un dia intens: cercavila, missa, vermut, documentals, premis i la desfilada de tractors, representacions d'època i carrosses.

Des d'aquí vull donar les gràcies a tots els que han fet possible la Festa del Centenari, però molt especialment al que va ser secretari de la Cooperativa del Camp, perquè sense la seva idea de fusionar les dos festes, de ben segur que avui no se'n celebraria cap. Moltes gràcies, papà.

MARISOL ORIACH ROGER

LA FOTO DEL LECTOR

JUAN BELINCHÓN. LLEIDA

Desperfectes a l'avinguda del Segre

El nostre lector ens mostra amb aquesta foto el mal estat en què es troba el mur de l'avinguda del Segre, amb esquerdes en què hi cap la mà d'una persona. Juan es pregunta per què no s'arregla ara, abans que el dany sigui més gran.

ENQUESTA

PREGUNTA:

Prohibiríeu les corrides de toros?

- Sí
- No
- Ns

Voteu i deixeu el vostre comentari a www.segre.com